

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 192.

Ottende Session.

52de Møde.

Torsdagen den 12te Februar.

(Fortf.)

Monrad (fortsat): Jeg troer saaledes ikke, at der i og for sig virkelig er nogen Betænkelse ved at gaae ind paa Lovforslaget i den Stikelse, som Udvalgets Fleertal har tilraadet, og jeg mener, at man hverken skal stemme for det ene eller det andet af den ærede Rigsdagsmands (Niemi-rotts) Alternativter, men imod dem begge to og holde sig til den Affattelse, der er bleven foreslaaet af Udvalget.

Jeg skal forøvrigt tillade mig at fremsætte en reën personlig Formenting med Hensyn til, hvorledes jeg har tænkt mig dette Forhold endelig ordnet. Jeg maa udtale, at det skulde være meget besynderligt, om Rigsdagen i Reglen ikke kunde indkaldes; naar virkelig store Udgifter skulde paabyrdes Staten, for at sanctionere disses Afholdelse, dersom den ansaae dem for nødvendige; men, idet jeg udtaler dette, skal jeg tillige indrømme, at det uden Tvivl vilde være uhenftgsmæssigt at gaae denne Vej, naar der kun var Tale om mindre betydelige Udgifter. Jeg har derfor ogsaa tænkt mig Forholdet ordnet saaledes, at et vist mindre Beløb, et Beløb, som egentlig tilfjendegav, hvor store Udgifter der kunde afholdes, uden at en særlig Udtalelse af Rigsdagen var fornøden i saa Henseende, blev opsført i Budgettet med den udtrykkelige Betingelse, at Regjeringen var bemyndiget til at anvende deraf saadanne Summer, som vare

nødvendige til Afholdelse af Udgifter, som, naar de undledes, bevisligt vilde paaføre Statskassen Skade eller Tab; naturligvis maatte Bevisføringen komme til at paahvile Ministeriet. En Post i Finantsloven, der var clausuleret paa denne Maade, vilde vistnok ikke berede nogen Vanskelighed, hvormod jeg troer, at man derved vilde fjerne alle de Indyendinger, der ere hentede fra Nødtilfælde. Spørgsmaalet om, hvorvidt Regjeringen, med Rette eller Urette, havde gjort Anvendelse af en saadan Sum, vilde jo selvfølgelig komme under Rigsbrettens Paaskjendelse; thi Rigsbretten var da den, der havde at bedømme, hvorvidt de Betingelser, hvorunder Bevillingen var skeet, vare fyldestgjorte eller ikke. Være Udgifterne derimod saa betydelige, at Rigsdagens Sammenkaldelse blev nødvendig, da er der jo aldeles Intet til Hinder for at gjøre det; men, dette er jo Spørgsmaal, som vedrøre Budgettet og ikke den Lov, der foreligger, og jeg skal derfor ikke gaae dybere ind derpaa.

Indenrigsministeren: Jeg skulde ikke saa hurtigt igjen have taget Ordet, dersom jeg ikke, hvad jeg allerede igaar, inden Sagen blev sat paa Dagsordenen, meddeelte den ærede Formand, var nødsaget til om ganske kort Tid at give Møde i det andet Thing. Den ærede oprindelige Forslagsstiller vendte tilbage til det Spørgsmaal, om nærværende Forslag var et Leilighedsforslag. Hvor meget jeg nu end kan anerkjende, at gode Løve kunne udspringe derved, at Opmærksomheden ved en enkelt fremtrædende Begivenhed henvendes paa den Trang, der kan være i enkelt Retning, saa kan det dog ikke nægtes, at der tillige til Tanken om Leilighedslove let knytter sig en Frygt for, at